

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

Υ

ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 30 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1911

Υ

ΑΡΙΘΜΟΣ 453

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ. Τῆς γροθιάς καὶ τῆς ἀλήθειας —
Τραγούδι πρῶτον.

ΟΜΗΡΟΣ ΜΠΕΚΕΣ. Ὁ γύφτος.

Ο ΝΟΥΜΑΣ. Κύριε Λαγοπάτη, εἶναι ἀναξιόπρεπο νὰ
σκεπάζεις τὰ πράματα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Σημειώματα στὸ περιθώριον.

ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΥ τὰ παιδιὰ.

Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ. Βιβλιογραφία.

ΔΩΡΟΣ ΣΤΕΛΛΑΣ. Ὁ Γαλατῆς καὶ τὸ γλωσσικόν.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Δεκαπέντε μέρες στὸ Μωριά.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Ὑπεράνθρωπος (συνέχεια).

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΚΥΡΙΕ ΛΑΓΟΠΑΤΗ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΞΙΟΠΡΕ- ΠΟ ΝΑ ΣΚΕΠΑΖΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΜΑΤΑ

Ἡ ἐγκληματικὴ βουδαμάρᾳ τῆς Κοινοβουλευτι-
κῆς ἐπιτροπῆς σ' αὐτὸ τὸ συμπέρασμα μᾶς φέρνει.
Πὼς τὰ σκεπάζει τὰ πράματα, πὼς ἔχει συμφέρον νὰν
τὰ σκεπάζει.

Εἶναι τόσο δημοτικιστᾶδες μέσα στὴ Βουλὴ,
καὶ **κρυπτομαλλιαροί**, καθὼς τοὺς βάπτισε ὁ κ.
Πάλλης, τόσοι κι ἄλλοι τόσοι. Δὲ θάναθῇ ἓνας πάνου
στὸ βῆμα νὰ ξαναγκάσει τὸν κ. Λαγοπάτη νὰ μι-
λήσῃ;

— Κύριε Λαγοπάτη, σὰν εἰσηγητῆς ποὺ εἶσαι
τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἔχεις χρέος νὰ
μιλήσεις. Κύριε Λαγοπάτη, εἶναι ἀναξιόπρεπο νὰν
τὰ σκεπάζεις τὰ πράματα.

Αὐτὸ χρειάζεται. Τόσο μόνο. Κι ἂν οἱ δημοτι-
κιστᾶδες βουλευτῆς δὲν τὸ κάμουνε, θάναγκαστοῦμε
νὰ καταφύγουμε στὸν κ. Κουλουμπάκη, στὸν κ.
Πατουράκο, στὸν κ. Γκλαδᾶ, νὰ πέσουμε στὰ πόδια
τους καὶ νὰν τοὺς ποῦμε.

— Ἡ Κυβέρνηση διόρισε μιὰ ἐπιτροπὴ νὰ ξεκα-

θαρίσῃ τίς καταγγελίες τοῦ Μιστριώτη. Ἡ ἐπιτροπὴ
αὐτὴ καμώθηκε στὴν ἀρχὴ πὼς κουνιέται, κι ἀμέ-
σως παράλυσε. Καὶ οὔτε ἀκούστηκε πιά. Τί καθό-
σατε; Νά, θέμα νὰ ρηχτεῖτε τῆς Κυβέρνησης.
Ἀρπάχτε το!

Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις, ἄλλο πού δὲ θέλει, νὰ βρεῖ
ζήτημα γιὰ ἔλεγχον Κυβερνητικόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΜΩΡΙΑ. ~ ΜΟ- ΛΥΒΙΕΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ. ♦♦♦♦♦♦♦♦

ΜΕ ΤΟΝ κ. ΠΑΛΛΗ

«Φτάνω στὴν Πάτρα Τρίτῃ βράδι. Ἐλα γιὰ δε-
καπέντε μέρες. Λέξη σὲ κανέναν».

Δὲν εἶχε ὑπογραφή τὸ τηλεγράφημα. Μὰ καὶ
τί χρειάζοταν; Ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ κι ὁ
κ. Πάλλης ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ γράμματά του μὰ κι ἀπὸ
τὰ τηλεγραφήματά μου ξεπετιέται ὁλόσωμος.

Θᾶδλεπα λοιπὸν τὸν κ. Πάλλη, καὶ θάμενα καὶ
δεκαπέντε μέρες μαζί του. Ἡ χαρὰ μου ἀπερίγρα-
φτη. Λαχταρῶ νὰ ἰδῶ καὶ τὸν Ψυχάρη, ὄνειρό μου
μεγάλο κι αὐτό, πού μακάρι νὰ ταρκοθεῖ μιὰ μέρα.
Λαχταρῶ νὰν τοῦ φιλήσω τὸ χέρι, νὰ ποῦμε καὶ νὰ
ποῦμε (Θέ μου! καὶ τί δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε!). Μὰ
μὲ τὸν κ. Πάλλη ἡ χαρὰ συντροφεύοτανε κι ἀπὸ
κάπια περιέργεια. Τὸν Ψυχάρη τὸν ξέρω καλὰ κι ἄς
μὴ τὸν εἶδα ποτὲ μου. Μὰ τὸν κ. Πάλλη; Ἐννιὰ χρό-
νια συνεργαζόμαστε στὸ «Νουμᾶ», ἅπειρα γράμματα
ἀλλάξαμε, καὶ πὼς τὸ θέλετε, νά, εἰμounα περίεργος
νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ὅπως τὸν φανταζόμουν, ὅπως τὸν
ἐπλάσα, ὅπως μοῦ φανερώνεται μέσα στὰ γράμματά
του, ἀγαθὸς καὶ μεγαλόφυχος πάντα στὶς πράξεις του
καὶ σκληρὸς κάποτε στὰ λόγια του.

Τρίτῃ πρωτῇ, δεκάξῃ τοῦ Τρυγητῆ, βρισκόμουν
στὴν Πάτρα. Τὴν ἴδια μέρα, λίγο ὕστερ' ἀπὸ τὰ με-
σάνυχτα, ἄραζε καὶ τὸ Ἰταλικὸ κ' ἐσφιγγα τὸ χέρι
του πάνου στὸ κατάστρωμα.

Ἡ πρώτη κουβέντα μας, μάλλωμα.

— Σ' τὸ τηλεγράφημα νὰ μὴν πεῖς λέξη σὲ κα-